

hi-fi

PIAC
magazin

XVIII. évfolyam
94. szám
2011. december
Ára: 695,- Ft

AV ÉS MULTIMÉDIA

BOSE SoundDock II.
SIM2 Nero 3D-2
OPPO BDP-95
PIONEER SC-LX75
ZOUND Marshall Major
BOWERS&WILKINS C5
HARMAN KARDON AVR 365 / BDT30

SPENDOR SA1

SPENDOR

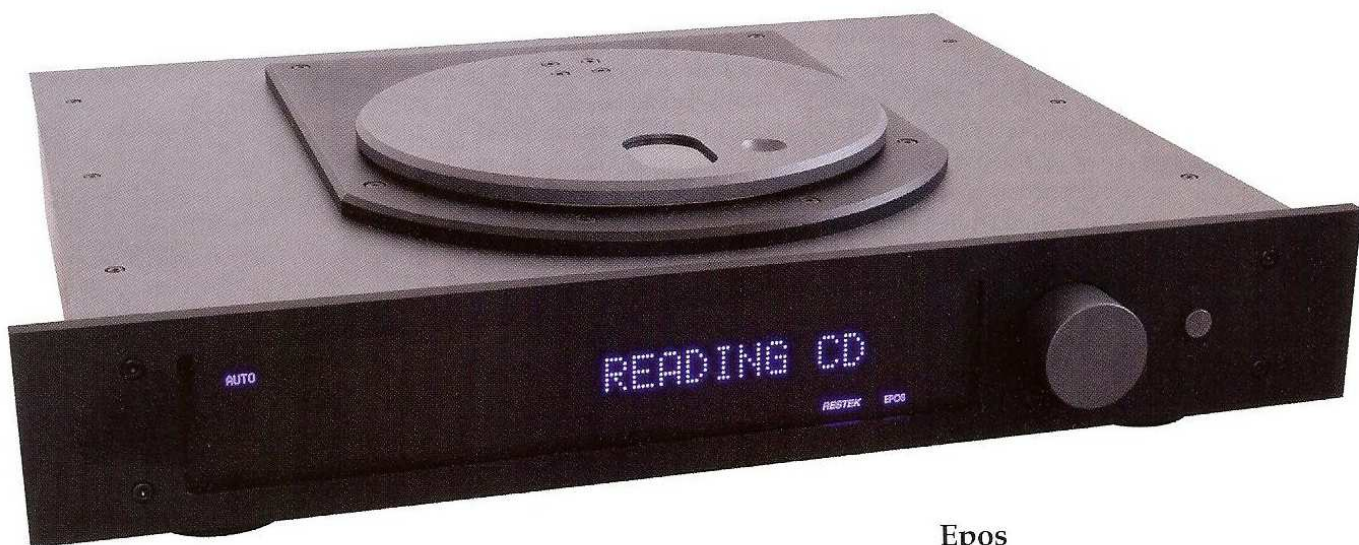
AUDIOFIL

AYRE DX5
HEGEL H70
SYNTHESIS A50T
NORDOST Purple Flare
MAGNEPLANAR MG 1.7
PRO-JECT Stream Box DS
RESTEK Epos, Editor, Extract
fo.Q rezgéscsillapító eszközök

RESTEK

EPOS, EDITOR, EXTRACT

Néha mintha kárpótolni igyekezne a sors az ínséges időkért, elég volt egyetlen rövid kesergés előző számunkban, milyen ritkán jutunk egy-egy komolyabb elő-végvégerősítő rendszer közelébe, és a Quad után máris itt a következő, nem kevésbé figyelemreméltó összeállítás. Különleges vendégeink ezúttal német származásúak, és hogy teljes legyen az öröm, az erősítővel még egy különleges lejátszó is érkezett.

A high-endnek nevezett készülékek műszaki megoldásukra nézve nagyjából két filozófiai szélsőség között szóródnak: míg az egyik véglet, a puritánok minimalizmusa elvet minden, a hangra nézve ártó(nak vélt) vagy akár csak lényegtelen sallangot, és az analóg hangkeltés felsőbbrendűségét hirdelve a digitális elektronikát is legfeljebb a maga képe formálva tűri meg, addig a másik oldal, a hedonisták tábora nem szégyelli minden földi jóval megspékelni az ortodoxok számára értelmetlenül túltervezettnek látszó, gyémántról fényesebbre csiszolt, szoftverrel uralt hangtechnikát. Elég csak végignézni a teszt-

készülékeken, hogy kitaláljuk, a Restek inkább ez utóbbi nyugvópont felé húz. Hazájának egyik legpatinásabb, jó 35 éve alkotó high-end specialistája a Grimm-tesztvérek városától, Kasseltől nem messze készíti kifinomult készülékeit, aktuális kínálata a klasszikus CD-előfok-monoblokk végfok szentháromság köré csoportosul, kiegészülve futóművel, phono fokozattal, DA konverterrel, analóg, digitális, kábeles és műholdas audio tunerrel. Félvezetős sztereó elektronikái a normál (vagy inkább extra) méretű E és a midi dobozú M családra oszlanak, a most felvonultatott népes társaság értelemszerűen előbbibe tartozik, és ki is meríti annak jelentős részét.

Epos

A nem mindennapi CD lejátszón kiválóan megfigyelhetők a gyártóra jellemző stílusjegyek, legelőször a kiterjedését kell megemésztetni, jóval szélesebb és mélyebb is átlagos termetű pályatársainál, súlyáról nem is beszélve. Mondjuk kár is az átlaghoz mérni az Epost, házat rengeteg fémből, nem lemezektől, inkább panelekből építették, bármelyik határolólapja alkalmas lenne előlap-alapanyagnak is, nem ok nélkül tartják össze alig leplezett kötőelemek. Ha már szóba került, a jelentős túlnyúlásokkal terpeszkedő előlapon a legfeltűnőbb a szokatlanul nagy ablak, de a Resteknél néhány kivételtől eltekintve gyakorlatilag egységes ez a kialakítás. Az akrillal üvegezett óriáski-jelző ezúttal még csak nem is túlzás,

szép szellősen elférnek rajta a funkciók visszajelzői, a jókora, pontmátrixból kirakott karakterek még egész távolról is kiválóan kivehetők, amennyiben a piros színt választjuk, mert a kék fény még minimum fényerőn is szúrja a szemet. CD játszóhoz képest kezelőszerveiből viszont elég szerény a felhozatal, a tápkapcsolón kívül mindössze egyetlen forgatógombot kapunk, ami nyomógomb is egyben, és a készülék firmware-ével együttműködve ő egyedül kezeli az összes műveletet. Feladata pedig van bőven, hiszen az alapvető lemezműveleteken túl egész sokrétű menürendszert bíztak rá, amiben többek között 24 bites jelfeldolgozást, digitális szűrőket, jelinvertálást, kimenő hangerőt vagy éppen kijelző fényerőt állíthatunk. Persze nem egyértelműen kényelmes ez a fajta vezérlés, de ha már sikerült mindent beállítanunk – nem elfeledkezve az automatikus lejátszásindításról –, sok dolgunk nem lesz vele, a letisztultságra törekvő formatervnek viszont kimondottan jót tesz. A műszaki érdeklődéssel megáldott ember szeme viszont ekkor már régen a ház tetejére applikált töltőnyílás képződményét kutatja, ami szintén nem a legkézenfekvőbb, sőt talán kicsit öncélú, de üdvözlendően játékos megvalósítású. Na nem magáról a felültöltős kialakításról van szó, hiszen valójában éppen a praktikuma miatt elterjedt lemezfiókos betöltésmód a funkcionálisan felesleges gépesítés. A Restek minden

bizonytalán gépész végzettségű felelős tervezője azonban eljátszott kicsit a CAD-del, és függőleges tengely körül síkban kiforduló, természetesen kézi erővel működtetett, nagyon finom csilapítással mozgó és megütköző meghajtófedéllel tette még különlegesebbé az Epost. De még ennél is fontosabb alatta a rugalmas felfüggesztésen nyugvó Philips CD futómű, amire mágneskorong szorítja a lemezt, a két párhuzamos, 8-szorosan túlmintavételező Burr Brown PCM1704 96kHz/24bit DAC csip, a HDCD dekóder vagy a transzport, a digitális és az analóg áramkörök számára biztosított, függetlenül szabályozott tápegység. A szimmetrikus kapcsolásnak köszönhetően analóg kimenetből XLR és RCA készletet – előbbi Neutrik, utóbbi WBT gyártmány – is elhelyeztek a hátlapon, nem beszélve a digitálisakról, míg a két soros port a rendszer-kommunikációt intézi.

Editor

Előerősítőtől az Editoron kívül nincs más választása az E sériás Restek-lánc építőjének, nála még szembeötlőbb a szemcsés felületű ház, mintha csak ércből hasították volna a paneleket. A szálcsiszolt előlap gyakorlatilag megegyezik az Eposéval, itt is egyetlen, alaphelyzetében a hangerőt 0,5 dB-es lépésekben változtató forgató-nyomógomb felügyeli a menürendszert, ami a rengeteg funkció miatt úgyszintén

nem a legergonomikusabb megoldás, mivel ugyanabba a struktúrába sűrítették az üzemi műveleteket a beállításokkal. Márpedig utóbbiból van bőven: a két előfok-kimenetet gyakorlatilag függetlenül kezeli, így azok külön ki-bekapcsolhatók, állítható a kimenő jelszintjük és a csatornabalansz, beemenetenként a jelérzékenység és a hangforrás neve, hogy csak párat említsük. A márka- és típusjellet is mutató kijelző vörös fénye tompított állásban sokkal barátságosabb a kéknél, más újat nem mutat, így a további érdekességeket a hátlapon kell keresnünk, nem is hiába, a kilenc vonalszintű beemenet önmagában sem csekélység, az első négy viszont szimmetrikus, népesebb professzionális hangforrás-készülékpark birtokában sem kell tehát szűkölködéstől tartani. Egyetlen árnyoldala a dolognak, hogy normál méretű XLR aljzatok számára egyszerűen nem lett volna elég hely, muszáj tehát mini XLR-re átszerelni a meglévő kábeleket, ha mindent ki szeretnénk hozni a duál mono rendszerű Editor képességeiből. A 24 karátos aranyozású, teflonnal szigetelt WBT 0274 csatlakozók formájában azért az aszimmetrikus kimenetű berendezések is megkapják a jussukat. Mindkét készlet aljzatai között találunk egy-egy Split In/Out feliratú párt is, amik hurkot képezve lehetőséget adnak külső jelfeldolgozás alkalmazására pl. akusztikai korrekció céljából, csak a menüben kell kiválasztanunk a meg-

felelő üzemmódot.

Természetesen jár távvezérlő is a készülékhez, ami kivitelével ugyan csalódást okozhat, ha a körítésből kiindulva valami szó szerint vett heavy metal darabra számítanánk, de más-különb a hétköznapi műanyagból készült, karcsú, kellemesen ívelő-domborodó egység jó szolgálatot tesz, szépen tenyérbe simul, a fehér gombok között nem gond eligazodni.

Extract

Társai mellett, de főleg az óriás Extent végfok árnyékában egész kompaktnak tűnhet a keskeny házú monoblokk teljesítményerősítő, pedig igazi ólomsúlyú darabról van szó, párja 30 kiló felett jár, kapóra jön mozgás közben a hátlapra gyógyított két fogantyú. Dobozát, hogy az indokolatlan tömegnövelést elkerüljék, már lemezből hajtogatták, de szemből is különbözik partnereitől, ő ugyanis analóg műszerézést, egy hagyományos, látványosan kivilágított VU-métert kapott. Nála egzotikus kezelőszervekkel sem büvéskedtek, hátul sima kétállású váltókapcsolók sorakoznak, velük kapcsolhatjuk ki-be a kijelzővilágítást, választhatunk a kétféle bemenet, az automatikus és manuális ki-bekapcsolás között, és egy mozdulattal leválaszthatjuk a hangszugárzókat a kimenetről. A stabilitást sugárzó megjelenés számokban is megmutatkozik, a végfokot a 2 ohmra eső terhelőimpedancia sem hozza zavarba, dinamikus teljesítménye a 400 W-ot is el-

érheti, amihez 60.000 µF kapacitás áll rendelkezésre. Eközben túlmelegedésvédelem gondoskodik az üzembiztos működésről, az elektronika nem engedhet egyenfeszültséget a hangszugárzókra, a kompromisszummentes hangminőség érdekében a rövidzárvédelmet viszont kihagyták az eszköztárból, amit érdemes kábelhúzkodás közben észben tartani, ha nem akarjuk egyetlen rossz mozdulattal kivégezni a nyolc végtranzisztort.

Hangminőség

Messzemenően otthonos, bensőséges hangon muzsikálnak a filharmonikusok, amivel véletlenül egy kicsit sem ellentétes a végletes kifinomultság, egyszerre informatív és hangulatos az előadás. Finoman lágy a hangkarakter, a rendkívül alapos felbontás egyáltalán nem teszi tárgyilagossá a mondanivalót, megnyugtatóan természetes, barátságos az alapállás. Lenyűgöző akusztikai környezetet kap a produkció, pazar a

jelenlétérzet, szinte látni véljük a hatalmas hangversenyerem falait, könnyű kiszúrni a távolban eldőló kottaállvány koppanását, aztán jóval közelebbről a lapozások zizzenését, ahogy a szólista hosszabb lélegzetű futamai előtt maga is nagyobb levegőt vesz, és természetesen nem hiányozhat pont a generálpauzába jól beleköhintő ismeretlen sem. Zseniális a zenekar megjelenítése, bár jellemzően a szólóhegedű a terep, aki mesterien él is a lehetőséggel, és nagykönyvbe illő módon, könnyedén, élvezettel, de koncentráltan, precízen játszik, mégis szinte sajnáljuk, hogy nem jut gyakrabban hangsúlyosabb szerephez a javarészt inkább asz-szisztáló kíséret. Amikor egy-egy karmesteri intés mégis szabadjára engedi, igencsak megragadja az alkalmat, nincs olyan eldugott hangszer a színpadon, ami elkerülhetné a rendszer figyelmét, magabiztosan összetett, komplex a hangkép, kiegyensúlyozott és nagyon domináns, nem lehet nem odafigyelni rá.

Feltűnően nagy a dinamikatartomány, nincs az a kivezérlési szint, ami kifogna a láncon, bátran feltekerhetjük a hangerőt, hogy jobban kijöjjenek a halk részek finomságai, az utánuk éledő tuttki miatt nem kell aggódnunk, erőlködés, megbicsaklás nélkül épülnek fel, amibe a legtöbb rendszer alaposan belereccsentene, az most olyan magától értetődő lendülettel, tisztasággal pattan ki a hangszugárzókból, mintha máshogy nem is történhetne. Operán tovább folytatódik a parádézás, az ember

csak ül, és nem győzi elég tágra nyitni a fülét, hogy minél többet begyűjtsön a hangok egységéből, tisztaságából, harmóniájából, ami az előbb a hegedű volt, az most a tenor, csakhogy ő hangfekvésénél fogva még markásabb, ellenállhatatlan jelenlétű. Most ugyan nem annyira lágy a hangvétel, de ennyi határozottságra feltétlenül szükség van az átható erejű produkcióhoz.

A jazzkoncert alatt marad az inkább semleges karakter, a színpadkép pedig még az iméntihez képest is nagyobbra tárul, a „szemre” úgy hat-nyolc méter széles vibrafon (és persze hasonló adottságú megszólaltatója) Guinness-rekordgyanús, de nem sokkal szerényebb a zongora sem. A Restek-szettel így tehát egy saját, külön bejáratú jazzklubhoz is jut az ember, ahol akkor rendez felélést, amikor csak kedve tartja. De valószínűleg gyakran, hiszen kitűnő a hangulat, pezsgő a ritmus meg a pohárcsengésből ítélve a rövid szünetben szervírozni hallott ital is. Tompítatlan, frissen pattintott cinek teremtenek világos, levegős atmoszférát, nyoma sincs füstös, sűrű levegőnek, kifogástalanul üde a hangkép. A mélytartomány mértékletes, nem a szubbasszusok kérelhetetlen híveinek ízlése szerint hangolt a nagyobb és a lábdob, ők bizony ma-

radnak a realitások talaján, és ez így is van rendjén.

Rajongóként kellemes meglepetés ér, még az elkésítően félresikerült Dire Straits SBM-remastereket is sikerül valódi hangélményként tálalni, a zseniális gitárok szerencsére nem sínylették meg az utó-utómunkálatokat, pattanásig feszülve peng a húr az üvegynek alatt, a basszus eléri a zsigereket, az elkent éneken és a kiábrándító magastartományon viszont még a Restek sem segíthet. Sting Zuhanó Merkúrján (vagy Híganyzáporán?) már helyén volt a technika(i személyzet), esszenciálisan telített a hangzás, hullámokban érzékel az információáradat, a szólamokat egyszerre halljuk külön-külön és egységbe forrva, ez bizony úgy hibátlan, ahogy van.

Ajánlás

Ritkán ugyan, de vannak esetek, amikor úgy érezzük, valahogy minden összejön, a helyére kerül még az utolsó jelentéktelen kis mozaikdarabka is: ez az érzés vár arra, aki megengedheti magának a Restek rendszert, amit nem is teszteltünk, inkább csak ízlelgettük, hiszen bármilyen kompetens darab is jobb sorsra érdemes Focal hangsugárzónk, egész biztosan nem mutatott meg mindent az elektronikák képességeiből. Annyi azért mindenképpen kiderült, hogy hangjuk mérhetetlenül jóindulatú, közvetlen, atmoszférikus és részletező, csipetnyi légysággal fűszerezve, hogy az otthon melegét se hiányolhassuk belőle.

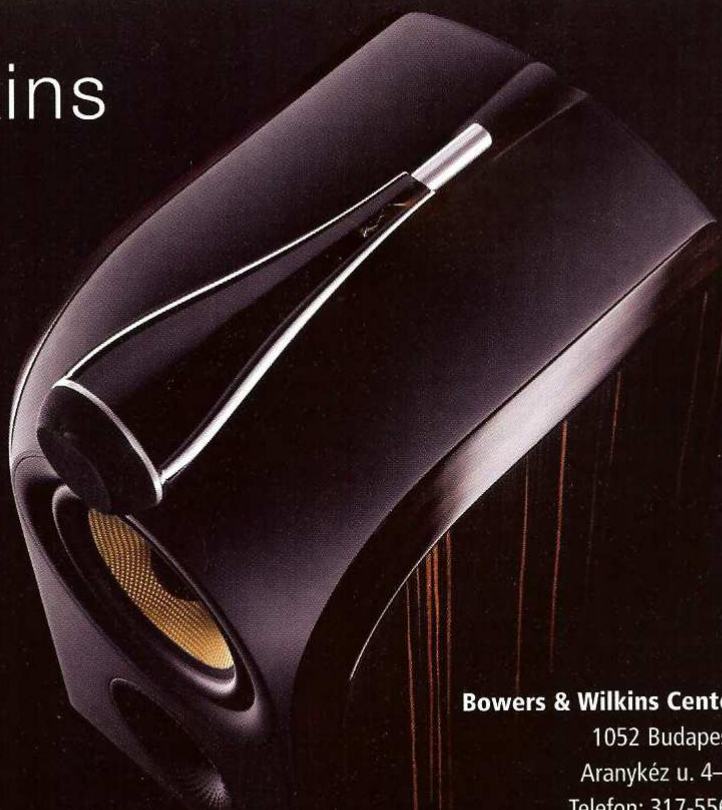
Zajác Tamás

Restek	Epos	Editor	Extract
Teljesítmény:	–	–	180W / 8 Ohm
Frekvencia-átvitel:	0 Hz–20 kHz	0 Hz–230 kHz	5 Hz–150 kHz
THD:	<0,005%	<0,0005%	<0,02%
Dinamikatartomány:	>102 dB	n. a.	n. a.
Méret (mm):	483×106×365	n. a.	245×155×395
Tömeg:	14 kg	10 kg	16 kg
Ár:	1.370.000,- Ft	1.390.000,- Ft	1.199.000,- Ft
Forgalmazó:	Teverzo Audio	Tel.: 06-30/248-7203	

Bowers & Wilkins

A legjobb pillanatokhoz tervezve

Van amikor csak a zene számít. A PM1-et ezekért a pillanatokért terveztük. A szénszál merevítésű magassugárzó, a Kevlar mély/középsugárzó és a Matrix™ kabinet kombinációja mellett minden más jelentéktelennek tűnik. Lehetséges, hogy ez a valaha gyártott legkifinomultabb hangsugárzónk.

Bowers & Wilkins Center

1052 Budapest,
Aranykéz u. 4–6.
Telefon: 317-5560
www.aymara.hu